

NOORDKOPPER Amsterdammer Rob Steenbergen nu onmisbaar in Schagen

Van krakers en bordelen naar Ozos en meer

Wie Rob Steenbergen hoort praten, weet meteen dat zijn wieg in Amsterdam heeft gestaan. En toch voelt hij zich inmiddels heel erg thuis in Schagen. Als coördinator technische dienst van het Scagontheater is hij er inmiddels onmisbaar geworden. Het is een andere tijd dan in Amsterdam, toen hij te midden van krakers en bordelen werkte.

Schagen ■ Rob is in 1949 geboren in de Jan Evertsenstraat in de Amsterdamse wijk Oud-West. „Na de oorlog was er veel woningnood en mijn ouders woonden toen in bij mijn opa, ik ben daar op zolder geboren. Toen ik zes was, verhuisden we naar de nieuwe wijk Geuzenveld, toen nog een fantastische weidse ruimte voor kinderen. De hele dag speelde ik buiten met vriendjes of we gingen vissen.”

Socialist

Op zijn vijftiende werd hij timmermansleerling, waarmee een begin werd gemaakt met zijn lange carrière in de bouw. „Ik begon bij een aannemer in de Jordaan, waar we onder meer het Wilhelminagasthuis, nu het AMC, hebben verbouwd. Toen ik mijn vrouw Marjan leerde kennen, gingen ook wij bij mijn opa inwonen, een rasechte socialist en zo was ik dus weer terug in mijn geboortehuis.” Na nog wat omzwervingen kochten ze een huis aan de Essenlaan in Schagen. Hij heeft de stad daarna nooit meer verlaten, behalve voor zijn werk. Al hun kinderen zijn daar ook geboren.

Ze kregen in totaal vier kinderen en adopteerden de in Colombia geboren Alvaro. „Hij was toen pas een paar weken oud. Marjan is als kind geadopteerd en heeft dat altijd in haar volwassen leven ook voor iemand willen doen.” Dochter Anoeck is nu 50, Tamar is 48, Alvaro is 43 en Quinta is 39. Hun dochter Naomi overleed op zevenjarige leeftijd aan een hersentumor. „Dat zal voor altijd een heel zwarte bladzijde in ons leven blijven. Het was zo'n vrolijke, lieve meid.” Inmiddels hebben Rob en zijn

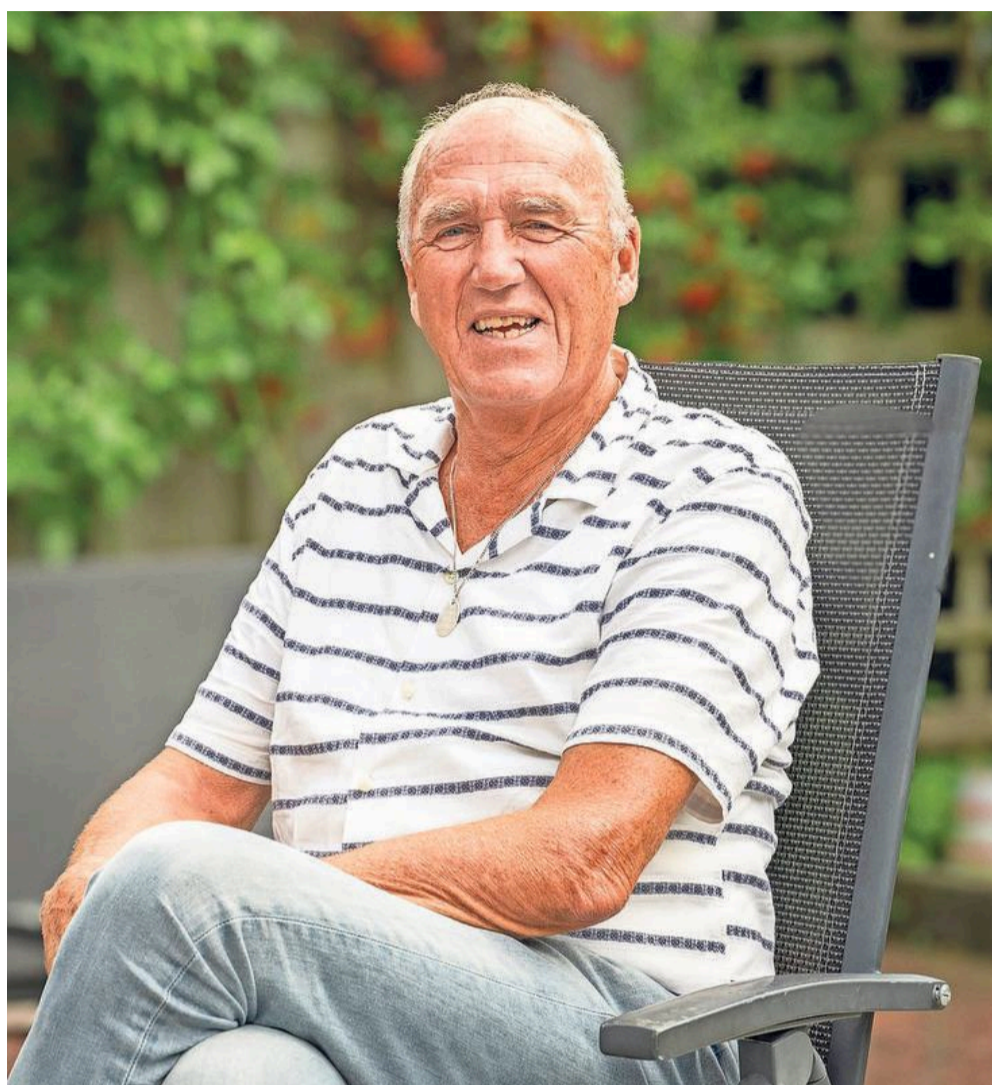
Marjan tien kleinkinderen. „We zijn met z'n allen een warme familie.” Na zijn begintijd in

De redactie van de Schager Courant ontmoet inwoners van Schagen en Hollands Kroon en spreekt met hen over hun leven en hun woonomgeving.

Amsterdam kwam in 1974 het telefoontje van architectenbureau Bakker en Boots uit Schagen. Of hij er een baan wilde als tekenaar. „Ik had bij ze gesolliciteerd als opzichter, maar zei ja en begon dus in Schagen te werken. Ik heb onder meer het winkelcentrum in de Waldervaart getekend. Op een dag, het was inmiddels 1983, kwam Boots naar me toe en zei: 'We hebben een klus in Amsterdam gekregen. Wil je dat?' Het ging om het Blauwlablokk vlak bij de Warmoesstraat. (de plek waar Appie Baantjer bij de politie werkte en waarover hij zoveel boeken heeft geschreven, red). Ook zat daar toen een groot krakersbolwerk. Achter de Bijenkorfgarage was tachtig procent van de gebouwen gekraakt.”

Rellen

„We kennen allemaal nog wel de heftige krakersrellen in Amsterdam, waar de bewoners zich met hand en tand verzetten tegen de vaak gewelddadige uitzettingen. Maar toen ik bij dat bolwerk werd gezet als opzichter, zei de gemeente uit socialistisch oogpunt dat het ook anders zou moeten kunnen. Daar zaten vooral wat wij 'intellectuele krakers' noemden. Je kon met ze overleggen. En toen ze ontdekten dat ik bereid was allerlei reparaties voor ze uit te voeren werd de onderlinge verstandhouding steeds beter. Ook met de bordeelhouders in die buurt had ik nooit gedoe. Het was eigenlijk een ontzettend leuke tijd.”

Rob Steenbergen: klaar voor het opbouwen van podia voor de Uitmarkt in Schagen. FOTO PIERRE METTES

„**Als je goed bent met je handen, weet iedereen je altijd wel te vinden**”

Later kwam daar nog een meerjarig project op de toen beruchte Zeedijk in Amsterdam achteraan. „In het begin was het daar een enorme puinhoop, door de drugshandel en het geweld. Het was echt een onhoudbare toestand. Toen we eenmaal begonnen met het slopen van onbewoonbaar verklaarde woningen en de rest gingen opknappen, werd het een stuk beter. Die junkies en drugshandelaren vonden het maar niks dat ze steeds gestoord werden door ons, haha. Dus die vertrokken allemaal.”

Na nog wat projecten in Purmerend, het Oostereiland in Hoorn en het beroemde studentenhotel in Rotterdam, werd het tijd voor zijn

pensioen. Maar Rob is er de man niet naar om dan maar op zijn lauweren te gaan rusten. „Marjan zat al bij toneelvereniging Ozos en toen ze ontdekten dat ik handig ben, werd ik al gauw te hulp geroepen als er getimmerd moest worden. Als je goed bent met je handen, weet iedereen je altijd wel te vinden. En dat is ook niet erg hoor.”

Inmiddels woont hij al vele jaren in Schagen, langer dan hij ooit in Amsterdam heeft gewoond. „Maar toch lees ik nog steeds elke dag Het Parool. Ik ken in Amsterdam elke straat en in Schagen moet ik nog steeds wel eens opzoeken waar ik heen moet. Tja, je kunt de man wel uit Amsterdam halen, maar je krijgt Amsterdam nooit uit de man.”

Terugkijkend op zijn leven heeft Rob nergens spijt van. „Ik had steeds de instelling 'laten we het maar doen, dan zien we wel hoe het loopt'. Voor alles bleek altijd een oplossing.” De komende dagen zal hij druk bezig zijn met het opbouwen van de podia voor de Uitmarkt in Schagen. „En daarna komt er altijd wel weer een nieuwe klus.”

Hanneke van den Berg

